

travl hverdag kan det ikke nytte noget, at man ikke er i stand til at få et kvalificeret svar med det samme.

Derfor mangler vi, at der rundt omkring hos sagsbehandlere og andre medarbejdere i det offentlige er en større viden og et større overblik over, hvad der konkret skal gøres for den virksomhed, så det kan lade sig gøre at få skabt denne fleks- eller skånejobsituation.

Der bliver i redegørelsen også gjort lidt ud af at fortælle om status for informationsteknologien, og det er jo bestemt udmærket. Ganske mange handicappede har via computere og anden ny teknologi fået nogle muligheder, de ikke havde før, for at beklæde forskellige job.

Men der er et område, der ikke bliver skrevet i hvert fald så meget om, og det er mulighederne for, at handicappede kan få andel i de – nogle kalder det telearbejdspladser, andre kalder det distancearbejdspladser. Men det, det handler om, er, at man fra sit eget hjem kan udføre et job.

I øjeblikket er der i Danmark omkring 15.000 til 20.000 mennesker, der hver dag udfører deres arbejde fra hjemmet. Det er så kun perifer, de overhovedet er på arbejdspladsen. De kan via computeren løse de opgaver, der hører til jobbeskrivelsen.

Vurderingen er imidlertid, at der i et land som det danske er plads til mellem 250.000 og 300.000 af disse telejob eller distancearbejdspladser. Og dér er der en stor mulighed for, at de handicappede – specielt de bevægelseshandicappede – kan komme i betragtning. For hvor det kan være besværligt for os andre at komme frem til en arbejdsplads, og hvor det af miljømæssige grunde kan være en fordel, at vi bliver hjemme og blot tænder for computeren frem for at ulejliges os ind til midtbyen, ja, så vil det være sådan, at for den handicappede er det jo en gave, at man har mulighed for at blive på bopælen, tænde computeren og så lave et stykke arbejde.

Derfor vil vi godt opfordre ministeren til, at man i samarbejde med forskningsministeren ser på de forskellige projekter, der er netop omkring distancearbejde, at man tager med i billedet, at handicappede her har en ekstra mulighed for at finde sig det, man kan kalde rigtig beskæftigelse. For dér er der nemlig ikke tale om job med tilskud af nogen art. Der er ikke tale om job, hvor de handicappede kan føle, at det mere er af medlidenhed, at de får arbejdet, end fordi der reelt er brug for dem. Ved disse

arbejdspladser er der tale om, at det er arbejde, som ellers ville være blevet udført af en uden nogen former for handicap.

Til sidst skal jeg sige, at Fremskridtspartiets grundholdning på det handicappolitiske område er, at alt, hvad der kan gøres, det skal gøres, og derfor vil ministeren opleve, at de forslag, der måtte komme om forbedringer på handicapområdet, hver gang vil blive modtaget positivt og med tilslutning fra Fremskridtspartiet.

Tove Videbæk (KRF):

Folketinget henstillede i 1993 til alle statslige og kommunale myndigheder samt private virksomheder, at man skulle efterleve princippet om ligestilling og ligebehandling af handicappede med andre borgere og tage hensyn til at skabe muligheder for hensigtsmæssige løsninger under hensyntagen til handicappedes behov i forbindelse med forberedelse af beslutninger, hvor hensyntagen overhovedet kan komme på tale.

Det er vigtigt at holde sig dette for øje som udgangspunkt og som grundlag i den her debat.

FN's såkaldte standardregler om lige muligheder for mennesker med handicap siger også klart, at det er handicappedes ret at kunne færdes i samfundet på lige fod med andre. Generelt er der sket en god indsats på området, men det halter stadig efter på nogle områder, for eksempel med hensyn til de individuelle kørselsordninger. Nogle amter tolker ordningen som transport fra kantsten til kantsten, mens det burde være fra dør til dør.

Ligebehandlingscentret peger i sin beretning på en række problemstillinger, der efter deres opfattelse ikke er i overensstemmelse med lovens intentioner og ligebehandlingsprincippet. Det nævnes, at kørselsordningerne ikke er landsdækkende, at ordninger ikke må anvendes til transport til behandling, terapi og lignende. Målgruppen er begrænset til svært bevægelseshæmmede personer, der på grund af deres fysiske handicap er afskåret fra at benytte offentlige transportmidler; der er begrænsninger i det antal ture, der kan bevilges, og ordningerne må ikke anvendes af personer under 18 år.

Der er stadig mange steder, hvor det er besværligt at færdes for handicappede, og rejser med DSB-tog er bestemt heller ikke en svir for dem.

Den nye lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v. har også medført væsentli-